

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

A méhészetre vonatkozó közlemények
a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez
ezimzendőek.
Kolozsvár, (Belmagyaruteza 2. sz.)

Rendes tagok 2 frt, külső tagok 1 frtot
fizetnek,
melyért a „Méhészeti Közlöny“-t
ingyen kapják.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Mire mentem a Neiszer-féle kaptár- és kezelési
móddal?*

Hontmegye északi részében lakom s itt méhészkedem, még pedig 22 év óta. Kasokkal és fatuskókkal kezdtem, de már a következő évben voltak eredeti Dzierzon-kaptáram, a mikép azok a felső vidéken maig is nagyon elterjedvék, nem keretekkel, csak léptartó lécczel. Ilyen kaptaraból nyertem évente 1—2 mézes lépet, ha többet szedtem ki, már hiba volt a betelelésnél. E csekély eredmény ösztökélt a keretek elfogadására, hogy pergetés által a lépek megmaradjanak s a méhek a lépkészítés munkájától felmentve, annál több mézet gyűjthessenek. Ezen ujitásnak jó eredményét láttam.

Később sok dicséretet hallottam a Neiszer-féle kaptárról s kezelési módjáról, hozattam hát magamnak egy összetett hármast kaptárt. Szerfölkött örültem a küldeménynek s néhányat pontosan utána is készítettem. Alig birtam az első rajokat kivárni, végre cserztettek a méhek s a Neiszerkaptárat benépesítettem.

Vidékünk bizony a méhtenyésztésre sem valami kitünő s a rajok általában nem gyűjtenek elég téli élelmet, őszi mézgyűjtésünk nem igen szokott lenni. A Neiszerkaptárakban levő rajokat is be-

* Ezen cikkben meg van adva a colorarium, mely az elmélet és gyakorlat mestereinek megírt két jeles cikkéből levonható.

teelés alkalmával 3—4 klgramm lépes mézzel kellett segélyeznem. A szerencsés kiteelés után a méhcsaládok némi hígított mézzel való etetés s a kedvező gyümölcsfavirágzás után szépen meggyarapodtak. Kész munkáslémem elegendő levén, a Neiszerkaptárakat is annak idején kellőkép felszereltem s feltalálójuk utasítása szerint kezeltem azokat.

Az esztendő nem vált be, kedvezőtlen volt az időjárás mindvégig. Rajokat nem kaptam, miután semmiféle mézfelesleg nem mutatkozott, múrajkokat sem készíthettem, pedig csináltam volt újra néhány Neiszerkaptárt. A pergetőre se volt szükség.

Nagy figyelemmel kísértem a méhek munkáját, régi kaptárraimmal nem volt sok dolgom; májusban kinyitottam a rácscsal elzárt mézkamrát s úgy maradt az őszig, a többszörönkénti megvizsgálás alkalmával ez volt az állapotuk: alul a két sor keretben csupa fiasítás, a mézkamrában csekély méz; a Neiszeroknál pedig: alul a mézkamrában virágpornál egyéb semmi, fent a költőfészkekben csekély méz, a többi fiasítás. Hiába raktam mindannyiszor fiasítást a mézkamrába, azt ott kikeltették ugyan, a kijáró méhek ott vesztegettek, de többre nem haladtak. Megakadtam ugyan azon ellenmondáson, hogy az ujitó anyyira szószólója a költőfészek fent való elhelyezésének, mégis velünk tanítványaival a fiasítást lefelé rakatja. Hiszen jó nagy számú fatuska- és szalmakasban levő méhcsaládot vizsgáltam meg életemben, de a mézőket mindig a fiasítás felett leltem. Elnémultak azonban aggodalmaim, mert hiszen eddig Sötér úr objectív kritikáján kívül sem a »Méh. Lapok«-ban, sem a »Méh. Közlöny«-ben ellenvélemény nem jelent meg; ha tehát az ujitást annyian dicsérik, annál többen sikeresen próbálhatták!

Beállt az ősz s a beteleles ideje. Méheim számát apasztani kellett, mert kevés volt a mézők. Hogy is volt a méz elhelyezve? A régi kaptárak (felül levő) mézkamrájában, elől és hátul 4—5 keretben, a felső sejtsorokban 1—3 ujjnyi méz volt, úgy, hogy az első és utolsó lépben alig volt valamelyest, a mézkamra közepe táján levő 4—5 keret mézzel majdnem telve volt, tehát 1—1 kaptárban 8—10 keretben 6—8 klgr. méz.

A Neiszerkaptárakban a költőfészek 12 keretében 2—3 ujjnyira méz, azon alul semmi, a mézkamra 12 kerete között az általam lehelyezett 4—6 lépben felül 1—2 ujjnyira méz, azontul virág-

poron kívül semmi. Tehát kaptáronkint itt 6—8 kilogramm mézet gyűjtöttek ugyan, de ez 16—18 keretben volt szétszórva.

A régi kaptárakban a téli fészek elrendezése könnyen ment, mivel a költőfészek alsó sorába akasztottam a félig vagy annál is kevésbé mézzel telt kereteket, fölébe a teltebbeket. A 7—8 pár keretre összeszorított méhceket nem kellett féltennem; de nem úgy a Neiszerfélékben, hol egy családnak téli élelme a pótlandóval együtt 24—30 keretben volt, nemcsak, hogy ennyi keret a kaptárban el se tér, hanem oly nagy úrben, az annyira szétszórtan levő mézzel méhcsaládot betelelni éppen nem lehet. Mit kellett tennem? A legjobbnak véltem a legteltebb 9 keretet a kaptárba helyezni, a többiből a mézet kipergettem s adogattam be még idejekorán felhordás czéljából. Azt tapasztaltam tehát, hogy ilyféle kedvezőtlenebb vidéken Neiszer nagyobb kerete határozottan roszbab a kisebb egyleti méretű keretnél, mert a jó raj jó időben oly gyorsan építette ki az egymás felett levő 2 egyleti keretet, mint a Neiszerfélét; rosz időben meg egygyel sem haladtak a méhek, hanem a betelelésnél a kis keretekkel hamar és jól végzem a munkát, míg a Neiszerkeretekkel még nagyobb munka árán sem biztosíthatom a méhek téli életét. Más ám a mi telünk az alföldihez képest s úgy hiszem, minden méhésztársam el fogja ismerni, hogy kedvezőtlen viszonyok között helyesen méhészkedni nagyobb jártasságot, több ismeretet kíván, mint hazánk legkedvezőbb vidékén nagy quantum mézet előállítani. Nem hallgashatom el azon tapasztalatomat sem, hogy a régi kaptáraimban levő méhcsaládok mind erősebbek voltak a Neiszerféléknél s ez a mi vidékünkön ismét igen lényeges dolog, mert az ősszel kevésbé erős család tavaszra épen silánynyá válik, alig teng. Jelzett állapot természetes következménye annak, hogy a régi kaptáraim két soros költőfészékben több méh fejlődött, mint a Neiszer kisebb költőfészékben. Ez okból a gyengén maradtakat méhekkkel is erősítettem.

Az első év csalódásait a következőkben termelendő méz nagyobb mennyiségével véltem kiegyenlíteni. Borura derű, a következő év hársfavirágzását a méhek pompásan kihasználhatták. A régi kaptárak mézkamrájából a mézet pergetésre kiszedtem, ugyanakkor a Neiszerfélékben a mézkamrában üresen maradt lépeket a költőfészekbe s onnan a mézzel s fiasítással vegyesen megtöltött lépeket

alulra kellett helyeznem, megvárando, hogy a fiasítás kikeljen s helyébe mézet gyűjtsenek, ámde nem úgy történt. A költőfészekbe aggatott üres lépekbe gyűjtötték a méhek a mézet s csak kis részben fiasított bennök az anya, holott a mézkamrába lehelyezett keretekben annyi méz maradt, mint a mennyi lehelyezéskor volt s a kikelt fiasítás helyébe egyre-másra virágport gyűjtöttek. Mikor a régi kaptárokból már másodszor szedhettem mézet, a Neiszerfélék mézkamrájából először pergettem az oda lehelyezett mézet. Ezután a mézgyűjtés alábbszállt s a gyűjtöttet téli élelmül kellett hagynom. Az eredmény tehát: a régi kaptárokból egyenként 10—12 klgr., a Neiszerfélékből 5—6 klgr. méz. Ezen, nálunk igen jó esztendőben tehát a Neiszerkaptárakban átlag csak félannyi mézet nyertem, hanem ezen kevés mézet két annyi munkával vehetem ki, míg t. i. a régi kaptárnak mézkamrájából fiasítás- és virágpormentes mézet szedhettem, a Neiszerfélékben a mézkamra üres volt s oda igazán mint a kamrába, nem a méhek, hanem magam raktam a mézet a költőfészekből; ha legalább csupán méz lett volna a lépekben, de az utolsó lép kivételével nyitott s fedett fiasítás volt benne, úgy, hogy ki sem vehettem, bár kezemben volt. Nemcsak hogy a csekélyebbet nagyobb fáradtsággal érhettem el, hanem őszszel a népek gyengesége szembeszökőbb volt, mint tavaly s a Neiszerféle kaptárakban levő családokat csakis egycsítések által tudtam telelőképessé tenni. A harmadik, kissé kedvezőtlenebb esztendőben teljesen meggyőződtem, hogy az újdonság nem hasznos s a Neiszerkaptárokat sorra átalakítottam egyleti beosztásuakra.

Egyik nógrádmegyei méhésztársam állítása szerint maga Neiszer is kudarcot vallott felső vidékünkön. Losoncz-Apátfalván ő szerinte és általa kezelt méhesben 1891. év június havában 100, azaz egyszáz méhcsalád volt s 1892. év tavaszán abból 26 család maradt, méz meg semmi. Bővebb magyarázatra nem szorul, hogy Neiszer úr maga az 1891-iki kedvező esztendőben vidékünkön csak ily eredményt tud elérni.

Teljes igazat kell adnom Sötér úrnak, mert azt én nálam a tények igazolták s figyelmeztetem kezdő méhésztársaimat, hagyják a Neiszerkaptárt azoknak, kik a mézzel folyó Délmagyarországon méhészkednek. Most csak azt kérdezem, ki kárpótol engem, hogy én az általános dicséretetek által félrevezetve, kárt szenvedtem, időt,

fáradtságot és pénzt hiába áldoztam? A felelősség azokat terheli, kik talán saját méhesökben sikeresen próbálták ki ezt-azt az újdonságot; de aztán a roppant nagy különbségeket tekintetbe nem veszik, melyek egyes vidékek méhészkedései viszonyai közt vannak, sőt talán ezeket nem is ismerve, minden fentartás nélkül ezt vagy azt egyedül jónak szünet nélkül hirdetik, hogy végre a méhészek el is hiszik, áldoznak, költségeskednek s reményeikben csalódva károsodnak. Az mentségül nem szolgálhat, hogy nem roszakarat, hanem az egyes vidékek méhészeti viszonyainak korlátozott ismeretével párosult elfogultság vagy hiuság szól belőlük.

Horki, 1892 július 21.

Záborszky Gyula,
állami tanító.

Gyümölcsfáink termésének védelméről.

Az egyszerűségében fenséges, fenségében utólérhetetlen természetű élet háztartásában a legszebben nyilatkozik: az isteni bölcs gondviselésnek minden életerőt a maga rendeltetéséhez vezérlő hatalma. A természet háztartásában nincsen sok, nincsen kevés. Minden a maga helyén van és minden a maga idejében történik. Még az u. n. rendkívüliségek is, p. o. a viharok, sujtó villámok is -- nem történnek ok nélkül, és nem mulnak el minden haszon nélkül. Megtisztítják a nyári fülledt levegőt, elsöprik a rothadó clemek élő csiráit.

Az állat- és növényvilág rendkívüliségei, hogy sok részben következményei vannak: azok figyelmes utángondolás mellett az emberek hanyagságainak vagy éppen természetellenes eljárásainak tudható be. P. o., hogy gyümölcsfáinknak annyira elszaporodtak az azoknak termését annyira megtizedelő ellenségei, a különböző rovarok és a hernyóknak annyi különböző fajai, az nagy részben annak tulajdonítható, hogy rettentő kiméletlenséggel pusztítják a gyárak és vasútak használatára énekes és rowarevő madarainknak tanyáit, az erdőket. A tanyájukból kivert madarak vagy elhuzódnak még az erdőktől le nem tarolt vidékekre, vagy pedig a mezők és kopár oldaloknak szórványosain levő bokrain huzódnak meg és raknak maguknak fészket, a holott nagyobb ragadozó madaraknak, gondatlan és vad pásztor gyerkőczök martalékaivá lesznek. Aztán mily természetellenes és a régi romantikus világból itt maradt, --

milyen valóban a dregényes eljárásai a civilizált világnak fülemile, tengelicz, csiz, pintyeknek fogdosása és kalitba zárása. A mely madarak pedig kiválólag rovarokkal és azoknak petéivel táplálkoznak. Egy pár kulturállam törvényhozásilag is intézkedik már a rovarrevő és énekes madarak védelméről és éppen a gyümölcsfák érdekében.

Nézzük csak meg az erdőkhöz közeleső gyümölcsösöket vagy éppen az erdők szélein vagy a mezőkön kimagasló vadalma, som és vaczkorfákat, a melyeket emberi kéz nem nyeseget, nem gondoz, csak egyedül a természet; mily dúsan hozzák ezek a fák virágaikat és mily csokrosan gyümölcseiket. Ugy, hogy el lehet mondani, hogy majd minden virág gyümölcsöcské válik. Férges alig-alig van a termésből egy tizedrészt.

Mindezen eredménynek az a legközelebbi oka egyfelől, hogy az erdő rovarrevő madarai elfogdossák ama kártékony rovarok legnagyobb részét, másfelől a méhek milliói lepik el a nagy méz- és viaszkészítésre alkalmas anyaggal telített virágok kelyheit. A méhek virágról virágra szállva, magukkal viszik és a virágkelyhekbe hullatják a virágok azon porait, a melyek a gyümölcsözésre termékenyítő hatással bírnak; mintegy a gondviselés által kijelölt elősegítői a fák dúsbabb gyümölcsözésének.

A méhek abban a tekintetben is fontos szerepet visznek a fák életében, mennyiben tavasszal, mikor még csak a fák virágzása a legdúsbabb, millió, meg millió pille röpköd virágról virágra, azonban azok csak himpelléreskednek a mézet és viaszat gyűjtő szorgalmas méhek mellett; és megcselekszik némelyek azt is, hogy a nyílt virágok kelyheibe rakják le petéiket, a melyek csak akkor kelnek ki, a mikor a virágból már meglehetősen fejlett gyümölcs lett. Innen a gyümölcsök elférgesedése. A mező és erdő vaczkor, vadalma, somfák gyümölcsei azért oly aránylag kevésbé férgesek, mert a méhek által nagy mértékben rendre eljáró virágkelyhekhez nem oly könnyen férhetnek a petéiket oda lerakni készülő pillék, mint p. u. kertekben, a hol a méhek járása olyan csekély, mondhatni semmi hatást sem gyakorol a gyümölcsfák életére. Kivéve az olyan gyümölcsösöket, a melyekben egy pár kas méh vagy éppen teljesen berendezett méhészet van.

Kétségszövegbevonhatatlan tapasztalati tényeken alapul tehát amaz

igazság, hogy a rovarrevő éneklő madarak és a méhek nem hogy ellenségei, sőt a leghatározottabban védő jó barátjai gyümölcsfáinknak.

Ültessünk tehát fákat, nemes gyümölcsöket termő és nagy jövedelmeket hozó fákat kopár hegyeink oldalaira, kertjeinkbe, takarítsuk száraz ágaitól, nyesegezzük utban álló és a termést akadályozó oldalhajtásaiktól gondosan, puhítsuk meg törzse körül minden évben a földet, hogy a víz és télben a hólé gyökereikhez lehasson; hébe-hóba trágyázzuk is meg; szedjük le a hernyófészkeket nagyon kora tavasszal, szóval tegyünk meg mindent, a mi a termést biztosítja. Azért ha azt akarjuk, hogy munkánk valóban áldásos legyen: fogadjuk el az isteni bölcs gondviselésnek a mi segítségünkre kinyújtott kezét. Védjük rovarrevő és énekes madarainkat. És ha magunk külön nem is tehetjük meg, hogy méhvel telt kasokat helyezzünk kertjeinkbe, gyümölcsöseinkbe, munkáljunk azon, hogy minden szőlőhegyben legyen egy-egy méhészeti telep. Legyünk részvényesei, pártoló vagy rendes tagjai a valóban áldásos, nemzetgazdászatiilag valóban hasznos méhészeti egyletnek.

Előbb-utóbb, de minden bizonynyal el fog jönni az idő, a mikor a kertészeti egyletnek soha meg nem hálálható minden lépését, minden szavát, minden munkásságát, a mely földünknek egészségessé, virágzóvá, gyümölcsözővé, paradicsommá tétele boldogító érdekében történik: csak áldani fogja minden ember, még az is, a ki most az egyletnek ellensége. És közel van az idő, mikor a kertészeti és méhészeti egylet, mint egymás működését kiegészítő jó testvérek egymásnak existenciájáért apostoloskodni szent hivatásuknak, édes kötelességüknek tartják.

Herepei Gergeiy.

Nekrolog.

A magyar méhészetet nagy veszteség érte. — Kis-Láposi Juhász Pál, a régi magyar nemesség egyik patriarchalis alakja, érdemekben, közbecsülésben megőszült tardos-keddi birtokos és szenvedélyes méhkedvelő, kinek rövid életrajzát a M. L. 1888. évi 1. száma hozta, f. hó 17-én, 89 éves korában örökre lehunyta szemcit.

A boldogult universalis genie volt; foglalkozott a tudomá-

nyok minden ágával és értett minden mesterséget; legkedvesebb foglalkozása azonban a méhészet volt. Három nagy méhesben és egy pavillonban 400 családnál többet tartott; méhesei valóságos kiállítás képeztek, a hol a német, angol, olasz, francia, orosz, amerikai és ki tudná elszámlálni, miféle kaptáraknak minden neme és alakja képviselve volt; mindent megpróbált, mindenről tudott beszélni.

És mily szenvedélyvel űzte a méhészetet 60 éven át, a nélkül, hogy betelt volna vele! a mult májusban meglátogatván Vincze fia — nyitrai járásbíró, szintén nagy méhkedvelő — a vetések állása iránt kérdezősködött s az öreg úr röviden csak azzal felelt, hogy ő bizony rá sem ért megnézni azokat, mert a méhekkel sok dolga van. Többre becsülte méheit 1200 holdas gazdaságánál.

Midőn e hó 12-én meglátogattam az öreg urat, már ágyban fekvő súlyos beteg volt, nem érdeklődött semmi iránt, de midőn megtudta, hogy ott vagyok, azonnal látni kívánt, mikor pedig a méhekre vittem át a beszédet, halálra vált arcza kigyuladt, homályosodó szemei lángolni kezdtek, — a méhek iránt még akkor is melegen érdeklődött; nagyon, de nagyon szerette őket, a szó szoros értelmében csak nekik élt.

Valamikor szokásban volt, hogy a méheknek bejelentették gazdájuk halálát. Juhász Páléknál nem lesz erre szükség, észreveszik a méhek ugyis csakhamar, hogy régi jó gazdájukat elvesztették, mert az öreg urat a méhek gondozásában nem pótolhatja senki.

A ki életében nem ismerte a pihenést, immár örök nyugalomra tért, legyen könnyű a föld, mely hamvait takarja.

Ismerősei megsiratták, a kik pedig nem ismerték, gondoljanak kegyelettel a jó öreg úrra, a kinek csak egy hibája volt: nem akart feltűnni, tapasztalásainak gazdag kincstárát a sirba vitte magával. Ha közzé teszi azokat, most az ország első méhismerőjét gyászolnánk benne.

Inám, augusztus 21. 1892.

Sötér Kálmán.

Levél a szerkesztőhöz.

Tekintetes szerkesztő úr!

Zágoni József igen tisztelt méhésztársunknak a »Méh. Közl.« 5. számában »Márcziusi teendők« alatt tett jóslata nem bizonyult

be, legalább ezen vidéken nem; mert Hunyadmegye nyugati részén általános a panasz az idei rossz méhészeti év felől.

Csekély soraimban az igen tisztelt szerkesztő úr engedelmével az itteni méhészet- s az idei rossz évről hű képet adni a szándékom. Mielőtt a vidék általános méhészetére kiterjednék, saját méhészetemről akarok írni: Dzierzon kaptárban beteleltem az őszön nyolcz törzset, ezek mindnyájan jól kiteleltek s tavasszal igen szépen gyarapodtak, úgy, hogy május vége felé két murajt készítettem s junius elején egy természetes rajt is kaptam s így három törzsszel szaporítottam méhállományomat. — Öt törzset mézelésre rendeztem be, de sajnálatomra mézet nem gyűjtheték, legalább feleslegest nem. Az akácvirág gyéren levén, május 2 felében a mézkamarát kinyitottam, hol méheim junius közepéig szépen dolgoztak és gyűjtöttek. Junius 2-ik felében aztán megszűnt a munka, megszűnt a gyűjtés, az építkezés, még a beadott egész keretes műlépet sem építették ki többé. Egy reggel, midőn a méhesembe léptem és egy törzset kinyitottam, a lépeket üresen találtam, úgy eltávoztak volt azokról, mintha vezényszóra vagy parancsra történt volna s ezen naptól kezdve a mézkamrában többé nem dolgoztak.

Augusztus havában törzseimet rendre vizsgálat alá vettem s azokat kivétel nélkül mézszegényeknek találtam; s minthogy itten a beállott hőség miatt az idén mézgyűjtésre már számítani nem lehet, idejekorán felsegítenem kellett s p. törzsenként 3—4 befedett mézes kerettel, hogy azokat telelőképés állapotba helyezhessem; de mindamellettt aggálylyal nézek a tél, de inkább a tavasz elé. Kipergettem 11 lépet, lesz körül-belől 10 kg. mézem, de ahhoz sem merek nyulni, mert a tavaszon beállható eshetőségekre kell tartani. A méhészeti téren ez idén egy tapasztalattal gazdagultam, és pedig: a múlt évben a költőtér felső keretsora augusztus havában már befedett mézes keretekkel tele volt, az idén pedig tele van fiasítással, míg az alsó keretsor többnyire üresen van; nem maradt tehát egyéb hátra, mint a mézes kereteket a mézkamrából a költőtér felső sorába s azokat az alsó sorba aggatni s ez által törzseimet telelőképés állapotba hozni.

Hogy az igen tisztelt szerkesztő ur figyelmét ne fáraszszam, áttérek már most az itteni általános méhészetre.

Eddig itten 8-an méhészkedtünk ingó szerkezetű kaptárokban, nem akarom mondani: okszerűen, mert jobban illik rá az okszerűtlen kifejezés. Én azt mondom, hogy: »a ki szeretettel a méhészetben nem csügg, inkább ne méhészkedjék«. Mert ingó szerkezetű kaptárban az ósdi módszer szerint méhészkedni annyit tesz, mint rontani s itt a legtöbb méhész úgy méhészkedik. Bizonyítja az, hogy korán tavasszal az egyiknek 6 családja a rablásnak esett áldozatul, a másik pedig nem tud méheivel bánni, mert úgy fél fullánkjaitól, mint akár a vipera marástól, a harmadik nem ismeri a Dzierzon kaptár előnyeit, a méheket belakolja, a kereteket se műléppel, se lépkezdettel nem látja el, minek az össze-vissza-építkezés a következménye, a negyedik pedig engedni kedvök szerint rajozni, minek ismét az a következménye, hogy tavasszal családjai legtöbbje elpusztul stb.

Ezek után felsóhajtva, kérdem: Vajjon mikor fog bekövetkezni azon idő, midőn itten is egy elterjedett okszerű méhészetet láthatunk? Isten tudja, mikor lesz! Legjobban jártak az idén az ósdi méhészek, mert azok örvendenek a sok rajnak, ezek 4—5 rajt is engednek kijönni a vesszőkaszából. — Na de már az idén keservesen megsiratják a sok rajt; mert egy szomszédbeli méhésznek máig már 6 raja élelemhiány miatt kivonult a kasból és egy közelebbi fán megtelepedvén, éhen elpusztult. Hova fog ez még fejlődni az őszig, — a tavaszig?

Ezek után bucsut veszek, kérve a mélyen tisztelt szerkesztő urat, engedje meg, hogy alkalomadtán becses lapjában felkereshessem.*

Méhészeti üdvözléssel

Buchholz Gy.,

méhész.

Vegyesek.

— A *kiállítás* előnapjaiban országszerte nyilvánul az érdeklődés a méhészet kérdése iránt. Ezen érdeklődést nem szabad kö-

* Szives közleményeit köszönettel vesszük. Sajnáljuk azonban, hogy ez alkalommal lehangoló körülményekről volt kénytelen értesíteni bennünket. — Jó azonban a rosztat és jót összehasonlítva tanulmányozni. — A ki tanulni akar, tanulhat mindenikből. Az egyikből azt, hogy: *mit kell tenni*, a másiktól azt, hogy: *mitől óvakodjék*. — Üdvözléssel Szerk.

zönnyel vennünk, hisz tudjuk jól hogy a méhészet nagyjelentőségű nemzetgazdasági tényezővé vált. — Örömmel vesszük azért, hogy a kiállítók szépen csoportosultak az ügy érdekében s minden lehetőt megtettek a kiállítás emelése céljából. Most azonban ismételve kérjük ügybarátainkat, hogy a személyes jelenlét által is bizonyítsák be, miszerint a méhészet fejlődése és fejlesztése szívéükön fekszik, — s míg egyfelől készséggel működtek közre a kiállítás érdekében, hogy másnak is nyujtsanak alkalmat a tanulásra, most ragadják meg az alkalmat arra is, hogy ismereteiket gyarapítsák.

— *Az erdélyi részekből* Kolozsvárt lesz a találkozás, úgy, hogy a kik 10-én reggel érkeznek ide, utaznak azonnal tovább, míg azok, a kik már előbb megérkeztek, a reggeli személyvonattal utazó bizottsághoz csatlakoznak.

— *A méz megikrásodását*, mely ez évben igen hamar je lentkezik, sokan bajnak tartják, s tőlünk kérnek ezen baj orvoslására utasítást. Bár az illetők leveleire készséggel adunk megnyugtató választ, mégis azon körülmény, hogy tudomásunkra jutott, miszerint számosan vannak még olyanok, kik aggódva nézik, hogy a méz még a lépben is megikrásodott a nyár folytán, szolgálatot vélünk cselekedni, ha erre vonatkozó szavait korunk egyik kiváló írójának: Chowan Th. W.-nek adjuk, a ki ezt írja: »A tiszta pergetett méz már kevésbé alacsony hőmérséknél is megikrásodik. A vásárlót figyelmeztessük azért mézünk etiquettejein, hogy ezen nagyon fontos körülmény, t. i. a méz megjegeczedése (megikrásodása) a legbiztosabb bizonyítéka a tiszta kezelésnek és a méz hamisítatlan voltának.« Abbeli aggodalomra sincs ok, hogy a méhek a megikrásodott — befalazott — mézet télen fel ne tudják használni. Fejlesztenek ők a kaptárban annyi hőt, hogy az általuk elfoglalt fészekben a méz folyó állapotban tartassék. Persze telelőképes családokról és helyesen elrendezett betelelésről kell gondoskodnunk.

— *A Kertészeti Egyesület közgyűlése* augustus hó 28-án délelőtt 10 órakor dr. Haller Károly elnöklete alatt tartatott meg. Szép számmal gyülekeztek 10 órakor a tagok s az elnök az ülést mindjárt megnyitván, jelezte, hogy egy sürgős tárgy — a napirend módosításával — első tárgyalást igényel. Ez: a tiszteletbeli tagok választása, mely megejtendő volna, mielőtt az egyesület tisztelgését

a városunkban időző földmivelési miniszter előtt megtethné, mi szintén 10 órára tűzetett ki. Élénk helyesléssel és éljenzésekkel fogadja a közgyűlés az ezután tett előterjesztést, hogy tiszteletbeli tagoknak Brassai Sámuel, Bereczki Máté és Bethlen András gróf választassanak meg. Nyomban erre meg is választott a tisztelegő küldöttség, dr. Kanitz Ágost elnöklete alatt Bodor László, Herepei Gergely, Walz Lajos, Eöry Tivadar és Weress Ferencz személyeikben azzal a megbizással, hogy a minisztert tiszteletbeli tagságáról értesítsék. A miniszter a hozzá intézett beszédre szívesen válaszolt s megköszönte az egyesület bizalmát. A küldöttség ezután visszatért, hogy a gyűlésnek megvigye a miniszter nyilatkozatát. A folytatólagos ülésen dr. Haller Károly elnök tömör megnyitó beszédben méltatta az egylet céljait, az eddigi előmunkálatokat s azt a körülményt, hogy az egyesület védnökségét a város fogadta el. Fölvastatott ezután az alapszabályokat helybenhagyó miniszteri leirat és megválasztott az egyesület tisztikara.

— *Mézet és viaszt vásárol Adelmann Károly Új-Szt.-Annán.* A kik nevezett úrral összeköttetésbe akarnak lépni, fenti czim alatt az árak részletes megjelölése mellett küldjenek be mintát.

— *Jelen számunk* a kiállítási teendők körül felmerült akadályok miatt késett. — De jelezzük egyuttal azt is, hogy a legközelebb megjelenendő szám csak szept. 20-án fog a sajtó alól kikerülhetni, mert a kiállítási érdekek a szerkesztőségben kívánatossá teszik ezen késedelmezést, hogy az eredményekről még a szeptemberi számban beszámolhassunk.

— *A VI. ker. méh. vándortanítójának úti programja.* Szeptember 3-án Maros-Vásárhelyt, 4-én Beszterczén, 5-én Szamos-Ujvárt és 6-án Kolozsvárt a tanító-képezdékekben tart előadást (M. Vásárhely kivételével). Szept. 10-től 16-ig Budapesten a német-osztrák és magyar méhészek 37-ik vándorgyűlésében veend részt.

Szerkesztésért felelős: **Turcsányi Gyula.**

A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt, köri tagsági díj 1 frt. A tagság díjak **G e b h a r d t** Döme méhész-egyleti pénztárnoknak küldendők Kolozsvárt A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Alapszabály 4. §.)

Nyom. Gámán J. örök. Kolozsv.